

עפ"ת 17098/12/14 - עייד אזברגה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 17098-12-14 אזברגה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כב' השופטת דבורה עטר
מערער	עייד אזברגה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה מרכז (כב' הש' טל אוסטפלד נאוי) בגדרה נדחתה בקשת המערער לביטול פסק דין שניתן בהעדרו במסגרתו הושתה עליו פסילה למשך 60 ימים, בגין כך שביום 15.12.12 נהג ברכב וחצה קו הפרדה רצוף (להלן: "**פסק הדין**").

3. לטענת ב"כ המערער דבר קיומו של פסק הדין נודע למערער רק כשנעצר ביום 13.11.14 לבדיקת רישיונות שגרתית. עוד לדבריו, ביום 16.11.14 התייצב המערער בבית משפט קמא ולאחר שהובררו לו נסיבות מתן פסק הדין הגיש בו ביום, בקשה לביטולו (להלן: "**הבקשה**"). ביום 17.11.14 הורה בית המשפט על דחיית הבקשה. גם בקשה שהגיש ב"כ המערער לעיין מחדש בבקשה תוך פירוט טענותיו של המערער באשר לסיבה בגינה לא התייצב ועיוות הדין שייגרם לו, נדחתה, בהיעדר בסיס משפטי להגשתה.

הוסיף וטען ב"כ המערער כי בית משפט קמא נקלע לכלל טעות בדחותו את הבקשה. שכן התעלם מכך שהמערער לא התייצב לדיון מאחר ולא זומן כדין. בהקשר לכך סמך ידיו ב"כ המערער על מסמך שנתקבל מרשות הדואר (להלן: "**המסמך**") על פיו ובהתאם לנוהל של רשות הדואר, יש להמציא לנמען שתי הודעות על דבר דואר רשום, טרם החזרתו לשולח כ"לא נדרש" וקם ספק בהקשר זה, מאחר וההודעה השנייה נשלחה למערער בדואר רגיל ולא בדואר רשום.

עוד טען ב"כ המערער כי בית משפט קמא שגה גם בכך שלא נתן דעתו לעיוות הדין שייגרם למערער העומד על חפותו וטוען, בהסתמך על מסמך שהציג, כי במקום בו הסיט את רכבו שמאלה לא סומן קו הפרדה רצוף, אלא קו כתום מטושטש, עקב גשמים או עבודות תשתית המבוצעות במקום, כמפורט במסמך נוסף שהגיש (להלן: "**המסמך הנוסף**").

כן טען ב"כ המערער כי שגה בית משפט קמא בעת שפסל את המערער מלהחזיק רישיון נהיגה למשך חודשיים, תוך התעלמות מעברו הפלילי הבלתי מכביד ונסיבותיו האישיות והפגיעה הממשית שתיגרם למטה לחמו של המערער המשמש כנהג אוטובוס ציבורי להסעות.

לאור האמור עתר ב"כ המערער לבית המשפט להורות על קבלת הערעור.

5. ב"כ המשיבה טען כי בדין נדחתה הבקשה ודין הערעור להידחות.

לדברי ב"כ המשיבה, המדינה עמדה בנטל המוטל עליה על פי החוק להמציא את הזימון למערער, גם אימת שאישור המסירה חזר כ"לא נדרש".

כן טען ב"כ המשיבה כי גם לשיטת המערער חצה קו כתום מטושטש ולא קו הפרדה מקווקוו ובכל מקרה, כל אימת שהתעורר ספק בליבו, היה עליו לבחון את הנסיבות לאשורן.

עוד טען ב"כ המשיבה כי המסמך שהציג המערער אינו רלוונטי למועד ביצוע העבירה ואף לא הוצגו ראיות לכאורה בדבר עיוות הדין שייגרם לו.

באשר לעונש הפסילה שהשית בית משפט קמא, טען ב"כ המשיבה כי בדין לא הסתפק בפסילה הצופה פני עתיד בלבד, נוכח עברו התעבורתי המכביד של המערער.

דין והכרעה

6. על פי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 יהא במשלוח הדו"ח בדואר רשום משום המצאה כדין, גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו 15 ימים מיום שנשלח, זולת אם יוכיח המערער שלא קיבלו מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלו.

בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל, (2007), נקבע בהקשר זה כדלקמן:

"התקנה איננה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו."

7. משנשלח הדו"ח לכתובת המגורים הרשומה של המערער, קמה חזקת המסירה ועל המערער להרים את הנטל המוטל על כתפיו, לסתור אותה ולהוכיח שלא קיבלו מסיבות שאינן תלויות בו.

המערער מבקש להיבנות מהאמור במסמך על מנת לסתור את החזקה ואולם הדבר לא עלה בידו. מהמסמך עלו לכאורה נהלי רשות הדואר בדבר אופן משלוח ההודעות באשר לקיומו של דבר דואר רשום. ואולם ככל הנוגע לנדרש לצורך המצאה כדין, די מהעולה גם מהמסמך, כי הודע למערער דבר קיומו של הדואר הרשום, כבר בהודעה הראשונה שהומצאה לתיבת הדואר שבשימוש.

8. טענתו החלופית ב"כ המערער היא בדבר קיומו של עיוות דין, המצדיק ביטול פסק דין שניתן בהיעדר.

נמצאו למדים לכאורה מהמסמך הנוסף, שניתן על ידי מנהל הפרויקט לביצוע עבודות תשתית בנתיב הנסיעה הרלוונטי, כי על פי הסדרי התנועה הזמניים באזור, הופרדו הנתיבים באמצעות קו כתום רציף, אשר נמחק, עקב הגשמים עד כי לא היה ניתן להבחין, האם מדובר היה בקו רציף או מקוטע. אף עלה בנוסף כי במסגרת סמכותם, נקנס הקבלן הרלוונטי על העיכוב בביצוע חידוש הצבע.

בנסיבות אלה ומאחר ומלכתחילה ביקש המערער להישפט והמסמך הנוסף התקבל לכאורה כבר בחלוף שבוע ממועד ביצוע העבירה ודבר קיומו הועלה בבקשה שהוגשה לבית משפט קמא, נמצא טעם חריג לביטול פסק הדין.

9. אשר על כן אני מורה על קבלת הערעור.

ניתן היום, כ"ח שבט תשע"ה, 17 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.